

Timpul care tulbură veșnicia

28 decembrie 2005

Donald K. Short

Conștiința adventistă știe că istoria a așteptat prea mult ca lucrarea din sanctuar să se încheie. Dacă Hristos putea veni demult, înseamnă că ceva serios L-a împiedicat să vină până acum, deoarece lucrarea din sanctuar este realizată chiar de Hristos. De ce nu Se ridică El oare să anunțe odată "S-a sfârșit"? Dacă această lucrare nu s-a putut realiza în mai mult de un secol, cât timp mai este necesar? La această întrebare trebuie găsit un răspuns, dacă avem curajul să susținem public moștenirea noastră sacră.

Deși marii teologi și exegeții pot să-și bată joc, milerii și primii adventiști au văzut capitolul 10 din Apocalips ca un produs al chinului lor. "Cărticica" oferită de înger era "dulce ca mierea" în timp ce se bucurau într-o experiență de dragoste fără egal, așteptând întoarcerea Domnului în ziua a zecea a lunii a șaptea. Dar când speranțele le-au fost înșelate, cărticica a devenit într-adevăr "amară." Să mergă din nou "înaintea multor popoare, neamuri și limbi" era mai mult decât au crezut ei vreodată; dar au acceptat această chemare ca venind de la Dumnezeu.

După spusele îngerului, "nu va mai fi timp" (Apocalips 10,6). Deci oricând după 1844 putea avea loc sfârșitul, deoarece perioada de 2300 de ani se încheiase. În contextul veșniciei, "timpul" este rezultatul păcatului. El este o mică întrerupere a veșniciei, care nu ar fi avut loc nicidecum dacă nu apărea păcatul. Timpul are un "început" și un "sfârșit." Este perioada păcatului dintre trecutul infinit și viitorul infinit. Omul muritor înțelege cu durere că mormântul așteaptă pe oricine. "Timpul" colorează și definește fiecare mișcare a ființelor omenești. Acest lucru stă la temelia obsesiei omului de a călători cu viteze din ce în ce mai mari. Moartea a fost întronată, se pare, în cadrul timpului. Dar timpul este străin guvernării divine. El nu poate exista în prezența Dumnezeului cel veșnic, marele "Eu Sunt." Cerul nu poate opera decât în mediul veșniciei, iar acesta este în afara păcatului.

Trebuie să notăm, pentru cei care ar putea fi încurcați întrebându-se cum se potrivește un sabbat în cer cu acest concept, că sabbatul a fost "făcut" la sfârșitul celei de-a șasea rotații a pământului. În timpul rotației a șasea "Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse, iar în ziua a șaptea S-a odihnit." Fiecare rotație a fost, și este, identică. Cuvântul Domnului este Cel care a rostit afirmația că fiecare a șaptea rotație va fi "binecuvântată" și

"sfințită." Această rostire nu era dependentă de factorul timp. Ea a depins atunci, și depinde și astăzi, de Cuvântul Domnului. Cuvântul Domnului și Cuvântul sunt veșnici.

Înseamnă că din 1844 planul cerului a fost ca păcatului să i se pună capăt. Cerul era gata. Totul era gata. "Cărticica" fusese desigilată, iar "taina lui Dumnezeu" urma să fie încheiată. O asemenea situație nu existase mai înainte de 1844, căci urma să se desfășoare perioada profetică de 2300 de seri și dimineți. Nici o generație anterioară nu putea ajunge la înțelegerea necesară, deoarece adevărul deplin al sanctuarului era încă necunoscut. Profeția de 2300 de zile din Daniel este o parte vitală în înțelegerea controverselor dintre adevăr și minciună care se desfășoară acum în fața universului.

Conform acestui plan divin, 2300 de ani reprezintă un timp suficient pentru demascarea păcatului. Întregul univers poate vedea rezultatele lui teribile. Păcatul a domnit prea mult timp. De la răstignirea lui Isus pe Calvar până în 1844, milioane de oameni urmau să aibă ocazia să audă câte ceva despre viața și lucrarea lui Hristos pe acest pământ. Lumea cunoscută pe timpul apostolilor a avut privilegiul să constate direct, sau să audă, despre inaugurarea evangheliei și puterii lui Dumnezeu. Au fost făcute minuni pentru ajutorul celor lipsiți de credință. Cerul hotărâse să facă totul cât mai ușor cu putință pentru ca întreaga lume să înțeleagă mântuirea din păcat.

Toată perioada de timp dintre Calvar și 1844, problema a rămas aceeași. Păcatul a dominat. Și atâta timp cât păcatul a stăpânit, "stăpânul acestei lumi," Satana, l-a ținut pe om în robia lui. Inima a continuat să fie "desnădăjduit de rea." Deși este adevărat că Hristos a "zdrobit" capul șarpelui, acesta nu a murit nicidecum. În practică, el a continuat să stăpânească. Neprihănirea legii nu se împlinise încă în noi.

O astfel de situație pune în discuție puterea evangheliei. Înainte de prima venire a lui Isus, planul cerului fusese anunțat cu claritate: "Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor" (Matei 1,21). După Calvar, cerul urma să tolereze domnia păcatului pentru o perioadă de timp, până în 1844, la sfârșitul celor 2300 de zile. După 1844 urma să aibă loc o altfel de lucrare. Păcatele poporului lui Dumnezeu urmau acum să fie șterse. Trebuia pregătită o generație de oameni cu un caracter asemănător cu al lui Hristos, cum universul nu mai văzuse până atunci. Sanctuarul trebuia curățit.